

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobce: **J. B.,**
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
se sídlem Legerova 148, Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, čj. 008428/2014/KUSK-DOP/POS, sp. zn. 008428/2014/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 11. 2013, čj. 47717/2013-MURI/OŘP/524. Správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), uvedeným rozhodnutím zamítl námitky žalobce a „*potvrdil provedené záznamy 12 bodů do registru řidičů ke dni 26. 4. 2013*“.

2. Dle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 26. 4. 2013 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Jednotlivé body byly žalobci zaznamenány v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, rozhodnutí tedy bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán I. stupně si správně vyžádal pokutové bloky ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013 a přezkoumal, zda jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Pokutové bloky obsahují obligatorní náležitosti, vymezují tedy komu, kdy a za jaký přestupek byly uloženy. Dokazování bylo provedeno zcela dostatečně.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost záznamů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby též správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
4. Žalobce dále namítl, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítl názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat. Rovněž odmítl, že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení však není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím. V opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo z vůli správního orgánu. Žalobce souhlasil s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydané mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrdil jeho úplnost a správnost. Na to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
5. Konkrétně žalobce namítl, že v blokové pokutě nepostačuje uvést údaj „*neužil bezpečnostní pásy, pásy*“ apod., neboť z toho není zřejmé, zda tato povinnost byla porušena za jízdy, řidičem či spolujezdcem. Stejně tak není patrné, jakého jednání se přestupce měl dopustit, z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, jde-li o překročení nejvyšší povolené rychlosti. Z blokové pokuty musí být zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný, a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu, nebo podle zákona o přestupcích. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno (konkrétně žalobce vytýká nesprávnou právní kvalifikaci přestupků např. ve formátu „125c/1k4“,

„125c/1f4“, „22/1l“ nebo „§ 18/c 361/2000“). Tyto vady žalobce vytýká pokutovým blokům ze dnů 26. 4. 2013, 13. 12. 2013, 28. 1. 2012, 15. 9. 2011 a 5. 5. 2011.

6. Žalobce zpochybnil způsoblost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 - 39.
7. Konečně žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
8. Dne 30. 5. 2016 soud obdržel podání žalobce označené jako „Žádost o zrušení zákazu řízení vzhledem k současnému zdravotnímu stavu“. Uvedl v něm, že mu byla přiznána invalidita na základě dlouhodobých zdravotních potíží, které omezují jeho hybnost a jsou velmi bolestivé. Tato skutečnost jej donutila ukončit provozování živnosti taxislužby a veškerého podnikání. Bez řidičského oprávnění nemůže provozovat taxislužbu, ale zároveň vzhledem k zdravotnímu stavu nemůže vykonávat ani ostatní činnosti, k nimž měl živnostenský list. Je téměř tři čtvrtě roku v pracovní neschopnosti a je nucen pravidelně docházet na léčení a lékařské kontroly. Proto je pro něj nezbytné dopravovat se vlastním vozidlem, neboť chůze a cestování hromadnými dopravními prostředky je pro něj velmi vyčerpávající a bolestivá. Navíc stanice autobusu pražské integrované dopravy a městské hromadné dopravy jsou od místa jeho bydliště vzdáleny v řádu kilometrů, a proto je tato přeprava pro něj velice strastiplná. Požádal tedy o zrušení zákazu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 3. 2016 poukázal na to, že žalobce v námitkách netvrdil, že přestupky nespáchal, ani nezpochybnil blokové pokuty. Žalobcovy odvolací důvody byly pouze obecného charakteru. Konstatoval, že podá návrh na přezkum a námitky doplní, avšak neučinil tak do dne vydání rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 - 71. Není vadou rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání, pokud konkrétní odvolací námitky nebyly uvedeny. Žalobce se domáhal přezkoumání jednotlivých pokutových bloků teprve v žalobě.
10. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zkoumá u podaných námitek pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 - 65). V případě námítky proti zápisu bodu do registru řidičů se tedy povinně provádí pouze přezkum evidence, zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Proto si správní orgán I. stupně vyžádal pravomocné podklady pro zápis bodů do registru řidičů (rozhodnutí o přestupku a pokutové bloky). Správní orgány ve vztahu k námitkám podklady přezkoumaly a svá rozhodnutí náležitě odůvodnily.
11. Žalovaný namítl, že záznamy bodů do registru byly provedeny na základě oznámení o uložení blokové pokuty se všemi předepsanými náležitostmi podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto oznámení je nesporně jediným zákonným podkladem pro zápis bodů do registru. Přitom obsahovou stránku pokutového bloku nelze posuzovat přísně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 - 20. Dále namítl, že

pokud marně uplynuly zákonné lhůty pro užití opravných prostředků, nelze zpětně tvrdit jejich vady (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, a rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2009, čj. 4 Ads 100/2009 – 73).

12. Žalovaný zdůraznil, že se na žalobce přesouvá důkazní břemeno, pokud svým tvrzením zpochybní některý z důkazů (viz rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, ze dne 23. 11. 2015, čj. 6 As 191/2015 – 41, či ze dne 18. 11. 2015, čj. 2 As 142/2015 – 51). Dále uvedl, že žalobce měl dostatek času domáhat se, aby byl nezákonný akt nahrazen jiným. Pokud zůstal nečinný, způsobil si nepříznivý důsledek svým vědomým chováním.
13. K námitce nerespektování odvolacích důvodů žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání pouze stručně namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a chyby ve zkratkách zákonů. Dále jen obecně tvrdil, že nebylo postaveno najisto, že přestupky spáchal. Žalovaný se podrobně vypořádal s těmito obecně formulovanými odvolacími důvody v napadeném rozhodnutí. Žalobcův odkaz na rozhodnutí jiných správních orgánů není podle žalovaného žalobní námitkou, neboť rozhodnutí nejsou veřejná a nejsou ani pramenem práva. Jiná řízení se týkají konkrétních námitek k určitým pokutovým blokům. Oznámení o uložení pokuty jakožto jediný podklad pro zápis bodů do registru správní orgány obou stupňů přezkoumaly a neshledaly jejich nezpůsobilost. Měly k dispozici rovněž pokutové bloky a neshledaly u nich žádné nedostatky.
14. K námitce žalobce, že pokutové bloky ze dne 26. 4. 2013, 13. 12. 2013, 28. 1. 2012, 15. 9. 2011 a 5. 5. 2011 nejsou způsobilým podkladem, žalovaný uvedl, že nebyla uplatněna ve správním řízení a správní orgány se jí nemohly zabývat. Z důvodu koncentrace správního řízení nemůže být uplatněna ani v projednávané žalobě. Žalovaný se pokutovými bloky zabýval i přes obecné odvolací důvody. Uzavřel, že obsahovaly podpis žalobce, kterým s projednanými přestupky souhlasil.
15. Jde-li o žalobcem namítané porušení principu dobré správy, žalovaný uvedl, že odvolání vyřizuje v pořadí, v jakém mu bylo doručeno. Průtahy řízení jsou způsobeny nárůstem počtu odvolání a nízkým počtem úředníků zajišťujících tuto agendu v důsledku nedostatku finančních prostředků.
16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále žádal náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námitek, neshledal.

19. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

20. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci: Dne 2. 5. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 15. 5. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 26. 4. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 16. 5. 2013 podal žalobce námitky proti záznamům ze dne 26. 4. 2013 a 13. 12. 2012 s odůvodněním, že bude podán podnět k přezkumnému řízení, neboť nebyly naplněny požadavky pro rozhodnutí v blokovém řízení. Především právní kvalifikace byla nesprávná, neúplná a nebyly naplněny další formální požadavky rozhodnutí. Správní orgán I. stupně následně oznámením ze dne 22. 5. 2013 žalobce vyzval, aby se dostavil za účelem seznámení s obsahem správního spisu.
21. Součástí správního spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků souvisejících s napadenými záznamy, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly.
22. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, místního oddělení policie Jarov, ze dne 29. 4. 2013 se žalobce dne 26. 4. 2013 v 17:20 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
23. Podle pokutového bloku ze dne 26. 4. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena řidičským průkazem) uložena pokuta 200 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“. V části bloku „*Přestupkové jednání - doba, místo a popis*“ bylo uvedeno „26. 4. 2013 v 17:20 hod, Koněvova 214, Praha 3. Řídil OA Škoda Octavia, R.Z.: xx a nebyl za jízdy připoutaný, čímž porušil ust. § 6 odst. 1 písm a) z. č. 361/2000“. Žalobce svým podpisem souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a potvrdil převzetí části A pokutového bloku.
24. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha 4, vnější služby, dopravního inspektorátu, ze dne 14. 12. 2012 se žalobce dne 13. 12. 2012 v 12:38 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h. Dovolená rychlost: 50 km/h; naměřená rychlost: 65 km/h; rychlost po odečtu: 62 km/h.
25. Podle pokutového bloku ze dne 13. 12. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským a řidičským průkazem) uložena pokuta 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“. V části bloku „*Doba, místo a popis přestupkového jednání*“ bylo uvedeno „13. 12. 2012 v 12:38 h. v P. 4 Novodvorská č. p. 46, 50/65/62 překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, § 18/4 z.č. 361/2000“. Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem.

26. Podle oznámení Obecní policie Jesenice ze dne 28. 1. 2012 se žalobce téhož dne v 10:36 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, povolená rychlost v obci 50 km/h, naměřená rychlost po odečtu tolerance měřicího zařízení 60 km/h.
27. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha 2, místního oddělení Zličín, ze dne 16. 9. 2011 se žalobce dne 15. 9. 2011 v 17:30 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
28. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov – Jih, obvodního oddělení Kamenice, ze dne 6. 5. 2011 se žalobce dne 5. 5. 2011 v 21:20 hod. dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“), tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
29. Dne 5. 6. 2013 se žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámil s obsahem správního spisu. Uvedl, že má pochybnosti o tom, zda skutky uvedené v oznámeních o uložení blokových pokut spáchal tak, jak jsou v těchto oznámeních uvedeny, s tím, že do deseti dnů doloží kopie podaných podnětů k přezkumným řízením spolu s žádostí o přerušování řízení. Dne 16. 7. 2013 správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že se v řízení o námitkách neobjevily žádné nové skutečnosti, a poučil ho o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 26. 7. 2013 žalobce navrhl, aby bylo přerušeno řízení na dobu šedesáti dnů pro vyřešení předběžných otázek. Uvedl, že podklady pro vydání rozhodnutí nejsou kompletní, spisový materiál bude doplněn a bude podána správní žaloba. Správní orgán I. stupně přerušil řízení o námitkách usnesením ze dne 30. 7. 2013 do 29. 9. 2013. Dne 2. 10. 2013 správní orgán I. stupně informoval žalobce o konci doby přerušování řízení s tím, že se v řízení neobjevily žádné nové skutečnosti, a vyzval ho, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
30. Dne 26. 11. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 26. 4. 2013. V odůvodnění uvedl, že oznámení obsahují datum, čas, identifikační údaje přestupce a popis jednání, kterého se dopustil. Považoval zjištění policistů projednávajících přestupek na místě v blokovém řízení a následná oznámení o přestupcích za věrohodná. Vyžádal si pokutové bloky ze dne 26. 4. 2013 a 13. 12. 2012 od orgánů, které je vydaly, z nichž je patrné, že žalobce svým podpisem stvrdil souhlas s blokovým řízením i s uloženou pokutou.
31. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 13. 12. 2013. V odvolání namítl, že rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti. Správní orgán I. stupně se nezabýval celkovým skutkovým stavem věci, neboť nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, především způsobilé podklady rozhodnutí ve věci. Poukázal na nesprávné citování právních předpisů a závěrem namítl, že správní orgán nepostavil najisto, zda se přestupku skutečně dopustil.
32. Dne 15. 1. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

33. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

34. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. V případě souhlasu obviněného z přestupku s jeho projednáním v blokovém řízení přebírá přestupce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci udělena pokuta uvedená na pokutových blocích (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16).
35. Žalobce tak nemůže v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí, a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16). Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádaly pokutové bloky vztahující se k záznamům, které žalobce zpochybnil (tato jejich povinnost ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76), a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
36. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
37. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, kdy je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem. Konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne

28. 2. 2017, čj. 9 A 8/2013 – 58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

38. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
39. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal pokutové bloky vztahující se k záznamům, které žalobce zpochybnil, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 4 a 5. Uvedl, že vyžádané pokutové bloky obsahují všechny zákonné náležitosti, vymezují tedy, komu, kdy a za jaký přestupek byly uloženy. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Rozhodnutí žalovaného tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání se s odvolací námitkou), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného, pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost, byl pak též souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v bodě 34th). Co do rozsahu přezkumu nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval příložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Žalobní bod je nedůvodný.
40. Z obsahu správního spisu bez jakýchkoliv pochybností plyne, že žalobce podal námitky pouze proti dvěma záznamům bodů, a to proti záznamům provedeným na podkladě pokutových bloků ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013. Tím žalobce jednoznačně vymezil předmět řízení o námitkách, které je svojí povahou řízením o žádosti a je ovládáno dispoziční zásadou. Z § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu plyne, že námitky lze podat proti jakémukoliv provedenému záznamu bodů, a to ačkoliv řidič ještě nedosáhl 12 bodů. Podává-li řidič námitky proti záznamu bodů v situaci, kdy již měl dle oznámení správního orgánu dosáhnout 12 bodů, i v této situaci lze námitkami napadnout pouze některý ze záznamů. Nelze dovozovat, že by předmětem řízení o námitkách byly vždy všechny provedené záznamy, které ve svém souhrnu vedly k dosažení 12 bodů, aniž by byl

takto předmět řízení výslovně vymezen samotným řidičem, jenž námitky podal (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 6 As 294/2014 – 40, bod 20). Je tedy plně v dispozici žalobce, aby v námitkách vymezil předmět řízení, tj. identifikoval konkrétní záznamy bodů, které žádá přezkoumat. Takto vymezeným předmětem řízení je správní orgán vázán. V nyní posuzované věci v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně k rozšíření předmětu řízení nedošlo (viz podání ze dne 26. 7. 2013). Ačkoliv by se z formulace výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně („provedené záznamy 12 bodů ke dni 26. 4. 2013 se potvrzují“) mohlo jevit, že správní orgán I. stupně přezkoumával všechny provedené záznamy, není tomu tak, neboť z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně plyne, že se správní orgán zabýval pouze žalobcem zpochybněnými záznamy provedenými na podkladě pokutových bloků ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013. Výrok rozhodnutí je třeba interpretovat tak, že nedůvodně zpochybněné záznamy celkem 5 bodů dosahují ve spojení s ostatními provedenými záznamy, které nebyly napadeny námitkami, celkového součtu 12 bodů ke dni 26. 4. 2013 (datum spáchání posledního z přestupků). Ani v řízení o odvolání nedošlo k rozšíření předmětu řízení o námitkách na další z provedených záznamů (viz obsah odvolání ze dne 13. 12. 2013). Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu záznamů provedených na podkladě pokutových bloků ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013, v jejichž důsledku bylo dosaženo 12 bodů, jinými záznamy se nezabýval.

41. Soudní řízení správní je řízením přezkumným, nikoliv nalézacím. Soud se v něm zabývá zákonností napadeného rozhodnutí. Pakliže předmětem rozhodnutí žalovaného jsou pouze záznamy provedené na základě pokutových bloků ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013, mohl se soud zabývat pouze žalobními body, jimiž je napadána způsobilost těchto dvou pokutových bloků k provedení záznamu bodů. Nemohl se naopak zabývat námitkami proti pokutovým blokům ze dne 5. 5. 2011, 15. 9. 2011 a 28. 1. 2012. Záznamy provedené na jejich podkladě totiž nebyly napadeny námitkami před správními orgány, a soud by tak byl první, kdo by se odůvodněností těchto záznamů zabýval, což by bylo v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu (§ 5 s. ř. s.).
42. Žalobce namítl, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty, kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Věcnému posouzení tohoto žalobního bodu ve vztahu k záznamům provedeným na podkladě pokutových bloků ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013 nebrání, že žalobce neuplatnil obsahově shodnou námitku v řízení před správními orgány, na což poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 – 62). Soud proto přezkoumal pokutové bloky ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, ve kterém soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé*

a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“ Shodně viz též rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20.

43. Z pokutového bloku ze dne 26. 4. 2013 vyplývá, že v 17:20 hod. v Praze 3 v ulici Koněvova 214 žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce namítl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uvedeno „125c/1k“ a „125c/1 2“. Soud konstatuje, že na pokutovém bloku se nachází jen údaj „125c/1k“. Skutečnost, že v úvodu bloku je uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nelze chápat jako nesprávnou právní kvalifikaci, jak tvrdí žalobce. V popisu jednání je totiž citováno i druhé rozhodné ustanovení [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], a je tedy zřejmé, jak bylo jednání kvalifikováno. Ostatně do připravené kolonky by se citace obou právních předpisů ani nevešla, nelze proto vyčíst rozhodujícímu orgánu, že celou právní kvalifikaci uvedl až při popisu jednání, kde k tomu měl dostatek prostoru. Ačkoliv se nejedná o precizní citaci zákonných ustanovení, není pochyb o tom, jak bylo jednání právně kvalifikováno. Přijatelnost užití obdobných zkratků právních předpisů ostatně akceptoval i NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzovaný pokutový blok, vůči němuž žalobce vznesl totožnou námitku. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost rozhodujícího orgánu, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha platí i pro další posuzovaný pokutový blok, vůči němuž žalobce vznesl totožnou námitku. Označení města je obsaženo v samotném popisu přestupkového jednání (Praha 3), nikoliv jen v závěru bloku, jak tvrdil žalobce. Pokutový blok žalobce podepsal. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
44. Z pokutového bloku ze dne 13. 12. 2012 vyplývá, že žalobce řídil automobil Mitsubishi bílé barvy s registrační značkou xx v 12:38 hod. v Praze 4 v ulici Novodvorská 46 a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, neboť jel rychlostí 65 km/h (63 km/h po zohlednění nepřesnosti měřícího zařízení) v místě, kde je povolena rychlost 50 km/h. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou pod bodem 43rd. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1F4“ zákona o silničním provozu, resp. „§ 18/4“ (žalobci nelze přisvědčit, že by na pokutovém bloku byl údaj „§ 18/c“) zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Označení místa pokládá soud za dostačující. Nelze se ztotožnit s tvrzením žalobce, že v popisu jednání není uvedeno město, neboť označení ulice předchází označení „P.4“, z něž je v kontextu ostatních údajů (zejména místa vystavení pokutového bloku „V Praze“ a názvu ulice „Novodvorská“) dovoditelné, že se jedná o Prahu 4. Vyznačení bydliště žalobce je čitelné bez obtíží. Do volného řádku pod ním rozhodující orgán zapsal identifikační údaje automobilu, který žalobce řídil, což nelze vnímat jako pochybení, ale naopak pozitivně

jako další individualizaci jednání. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok pokládá soud za způsobitý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

45. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků ze dne 13. 12. 2012 a 26. 4. 2013 nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, konstatuje soud, že hodnocení pokutových bloků po obsahové a formální stránce bylo silně formalistické. Soud je přesvědčen, že takový přístup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně, a naopak zavazuje správní orgány, je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná, akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudcích ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20, ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, a ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016 – 47. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet, a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný, který postupoval v souladu se zákonem a judikatorní praxí, postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které nerespektují závěry dosud vyplývající z judikatury.
46. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků schválil jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje (viz rozsudek NSS čj. 6 As 67/2013 – 16). Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non*, a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení být i jen pochybnosti, zda jsou údaje uvedené v pokutovém bloku správné (např. přestupek se vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2018, čj. 3 As 82/2017 – 24). V praxi zřejmě bude spíše docházet k tomu, že oprávněná osoba vůbec nevyplní pokutový blok, zjistí-li, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení. Přesto není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový

blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku pro zápis bodů do karty řidiče.

47. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, neboť nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 15. 5. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 21. 1. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy téměř 3 roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani zejména rozhodnutí o odvolání nebyla vydána ve lhůtě 30 dnů, resp. ve složitějších věcech 60 dnů od zahájení řízení. Ze správního spisu ovšem také vyplynulo, že k prodloužení řízení před správním orgánem I. stupně přispěl i sám žalobce svou procesní strategií. Žalobce totiž ve věci uvedených přestupků zamýšlel iniciovat přezkumná řízení a za tím účelem navrhl přerušování řízení o námitkách. Správní orgán I. stupně jeho žádosti vyhověl a řízení přerušil na dobu dvou měsíců (po tuto dobu lhůta pro vydání rozhodnutí neběží).
48. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 As 138/2013 – 84). Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
49. Podání žalobce ze dne 30. 5. 2016 soud vyhodnotil jako rozvinutí žalobní argumentace, neboť žalobce se domáhal „zrušení zákazu řízení“ (tedy zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jehož důsledkem je pozbytí řidičského oprávnění), nikoliv jeho odložení. Soud k podání konstatuje, že žalobce svá tvrzení nijak neosvědčil. I kdyby je však doložil, nic by to nezměnilo na tom, že žalobní body jsou nedůvodné. Jinými slovy, záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě způsobilých podkladů v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí, v jehož důsledku žalobce pozbyl řidičské oprávnění, tedy v přezkumu obstálo. Skutečnost, že se v průběhu řízení zhoršil zdravotní stav žalobce, v důsledku čehož je pozbytí řidičského oprávnění o to citelnějším následkem, nemůže na výsledku řízení nic změnit, neboť nejde o právně významnou skutečnost pro toto řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

50. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši za písemné úkony ve věci. Podle ustálené

judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 – 47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, 6 As 135/2015 – 79, podle něhož se tento nález ve správním soudnictví neužije.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu